

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy należy uznać, że cele polityki społecznej, które uzasadniały ustanowienie rodzaju umowy o zastępstwo w przypadku odejścia na emeryturę częściową, uzasadniają także zgodnie z klauzulą 4 pkt 1 ww. porozumienia ramowego odmienne traktowanie rozwiązania stosunku pracy w celu dokonania niekorzystnej odprawy, w sytuacji gdy pracodawca swobodnie dokonuje wyboru, by taka umowa o zastępstwo w przypadku odejścia na emeryturę częściową została zawarta na czas określony?
- 3) W przypadku gdyby należało uznać, że nie ma rozsądnego uzasadnienia zgodnego z klauzulą 4 pkt 1, czy w celu zagwarantowania skuteczności rzeczony dyrektywy 1999/70/WE nierówne traktowanie przy odprawie z tytułu rozwiązania umowy pracowników tymczasowych i pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony w ww. hiszpańskim uregulowaniu należy interpretować jako stanowiące jeden z wymienionych w art. 21 karty przypadków dyskryminacji, skutkiem czego jest niezgodne z zasadami równego traktowania i niedyskryminacji, które stanowią część podstawowych zasad prawa Unii?

(¹) Dz.U. 1999, L 175, s. 43.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 8 września 2016 r. w sprawie T-460/13, Sun Pharmaceutical Industries Ltd, dawniej Ranbaxy Laboratories Ltd, Ranbaxy (UK) Ltd/Komisja Europejska, wniesione w dniu 17 listopada 2016 r. przez Sun Pharmaceutical Industries Ltd

(Sprawa C-586/16 P)

(2017/C 030/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Sun Pharmaceutical Industries Ltd, dawniej Ranbaxy Laboratories Ltd, Ranbaxy (UK) Ltd (przedstawiciele: R. Vidal, A. Penny, Solicitors, B. Kennelly QC, Barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-460/13 oddalającego ich skargę o stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie COMP/39226 – Lundbeck (cytalopram) stwierdzającej naruszenie ze względu na cel art. 101 ust. 1 TFUE i art. 5 EOG, w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszących odwołanie;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 4 decyzji w zakresie, w jakim dotyczy wnoszących odwołanie;
- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 4 decyzji w zakresie, w jakim nakłada grzywny na wnoszące odwołanie lub ewentualnie obniżenie wysokości grzywny, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania i innymi wydatkami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w związku z niniejszym postępowaniem oraz orzeczenie o wszelkich innych środkach, które Trybunał uzna za właściwe.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd niewłaściwie zastosował kryterium służące wykazaniu naruszenia art. 101 ust. 1, „ze względu na cel” ustanowione przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwany dalej „Trybunałem” w wyroku CB/Komisja, C-67/13 P, ECLI: EU:C:2014:2204 (zwanym dalej „wyrokiem CB”). Porozumienie zawarte pomiędzy wnoszącymi odwołanie i spółką H. Lundbeck A/S (zwaną dalej „spółką Lundbeck”), które weszło w życie w dniu 16 czerwca 2002 r. (zwane dalej „porozumieniem”), nie było z samej swej natury szkodliwe dla konkurencji. Jego celem było w pierwszym rzędzie ugodowe rozstrzygnięcie sporu patentowego pomiędzy wnoszącymi odwołanie i spółką Lundbeck. Ustalenie, czy porozumienie było faktycznie szkodliwe dla konkurencji, wymagało zbadania przez Komisję jego skutków.

2. Stwierdzając, że faktycznie istniała „potencjalna konkurencja” pomiędzy wnoszącymi odwołanie i spółką Lundbeck w dacie zawarcia porozumienia, Sąd w oczywisty sposób przeinaczył dowody z akt postępowania. Komisja była zobowiązana obiektywnie wykazać, że wnoszące odwołanie miały realną i konkretną możliwość wejścia na rynek w sposób racjonalny pod względem gospodarczym. Dowody świadczyły o tym, że (a) takie wejście nie było możliwością realną i konkretną, ani obiektywnie, ani pod względem racjonalności gospodarczej, przed wygaśnięciem porozumienia; (b) w ramach negocjacji zakończonych zawarciem porozumienia wnoszące odwołanie nie miały żadnego interesu w tym, aby być szczerze co do swojej gotowości do wejścia na rynek, i podstępem doprowadziły spółkę Lundbeck do wyrażenia zgody zarówno na dostarczanie wnoszącym odwołanie jej własnych produktów po obniżonej cenie, jak i na dokonanie płatności na rzecz wnoszących odwołanie. Pozwoliło to w rzeczywistości wnoszącym odwołanie niezwłocznie wejść na rynek, czego w zasadzie w przeciwnym wypadku nie mogłyby zrobić. Sąd nie uwzględnił zasadniczej różnicy pomiędzy wnoszącymi odwołanie i innymi producentami leków generycznych, którzy zawarli porozumienie ze spółką Lundbeck, polegającej na tym, że wnoszące odwołanie nie miały realnej i konkretnej możliwości uzyskania zezwolenia na wprowadzenie do obrotu w okresie obowiązywania porozumienia.
3. W każdym razie żadne kary nie powinny zostać nałożone na wnoszące odwołanie. W dacie zawarcia porozumienia wytyczne Komisji nie traktowały takiego porozumienia jako naruszenie „ze względu na cel”. Była to nietypowa sytuacja, w której spółka Lundbeck korzystała przede wszystkim z ochrony przed konkurencją w postaci swoich patentów i przeszkód regulacyjnych, natomiast wnoszące odwołanie w rzeczywistości zwiększyły swoją możliwość konkurowania ze spółką Lundbeck na odnośnym rynku poprzez uzyskanie zaopatrzenia po obniżonej cenie w produkty spółki Lundbeck, które mogły oznaczyć jako własne. Kara nałożona na wnoszące odwołanie nie uwzględnia nietypowego charakteru naruszenia i nieuzasadnionego opóźnienia Komisji: zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia mogło z łatwością zostać skierowane do wnoszących odwołanie ponad pięć lat wcześniej, niż faktycznie zostało wysłane.

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 8 września 2016 r. w sprawie T-469/
13 Generics (UK)/Komisja Europejska, wniesione w dniu 18 listopada 2016 r. przez Generics (UK)
Ltd**

(Sprawa C-588/16 P)

(2017/C 030/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Generics (UK) Ltd (przedstawiciele: I. Vandendorre, advocaat, T. Goetz, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie wyroku albo zastosowanie innych stosownych środków.

Zarzuty i główne argumenty

1. **Zarzut pierwszy.** Sąd nie wykazał, że ugody patentowe stanowiły naruszenie „ze względu na cel” zgodnie z rozumieniem nadanym temu pojęciu w wyroku Sądu *Groupement des cartes bancaires/Komisja*. W szczególności, Sąd nie wyjaśnia w jaki sposób ugody patentowe przedstawiają same w sobie dostateczny poziom szkodliwości dla konkurencji, tak że nie ma potrzeby oceny ich rzeczywistych i potencjalnych skutków. Sąd wyraża za to wątpliwości i brak pewności co do krytycznych elementów analizy ugód patentowych.
2. **Zarzut drugi.** Dowody, na których Sąd oparł swe ustalenia nie spełniają wymogów dokładności, wiarygodności, spójności i kompletności, co Trybunał określił jako niezbędny wymóg przeprowadzenia dowodu na okoliczność zaistnienia naruszenia „ze względu na cel”.
3. **Zarzut trzeci.** Sąd przerzucił ciężar dowodu, wymagając od spółki Generics (UK) wykazania, że ryzykowne wejście na rynek zakończyłoby się z pewnością sporem sądowym, który spółka Generics (UK) z pewnością by przegrała, by udowodnić zgodność z prawem ugód patentowych.